

Sygn. akt IV U 765/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 12 maja 2014 roku nr (...)

w sprawie K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się K. K. emeryturę począwszy od dnia 28 marca 2014 roku.

Sygn. akt IV U 765/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 24 września 2014 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 12 maja 2014 roku odmówił K. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu tej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż ubezpieczony nie spełnia warunków, od których zależy prawo do emerytury w myśl art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż na dzień 1.01.1999 r. nie wykazał on co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, lecz 14 lat, 11 miesięcy i 28 dni takiej pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. K. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury. Na uzasadnienie podniósł, że posiada co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, biorąc po uwagę jego pracę na stanowisku spawacza już od 1971 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny domagał się jego oddalenia, powołując argumentację z zaskarżonej decyzji. Jak podkreślono, po odjęciu okresów kiedy to ubezpieczony pozostając w zatrudnieniu w okresie 1.06.1977 – 30.09.1992 przybywał na urlopie dewizowym oraz okresów niewykonywania pracy za które otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie spełnia on przesłanki w postaci posiadania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Bezsporne między stronami było:

K. K. urodzony dnia (...) roku ukończył 60 lat. Posiada na dzień 1.01.1999 r. łączny staż zatrudnienia wynoszący ponad 25 lat.

Sąd Okręgowy ustalił nadto następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony w okresie od 1.06.1977 roku do 30.09.1992 roku pracował na stanowisku spawacza w Przedsiębiorstwie (...) w G. Zakład w T. W czasie tego zatrudnienia w okresach od 7.04.1992 roku do 11.04.1992 roku oraz od 1.07.1992 roku do 4.07.1992 roku był chory, przebywał na zwolnieniu lekarskim i za te okresy otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Dowód:

- akta ZUS,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zalegające w aktach organu emerytalnego. Był on w zasadzie bezsporny pomiędzy stronami.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Poza tym treść i forma tych dokumentów nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Oddalił Sąd wnioski dowodowe odwołującego się dotyczące przesłuchania świadków albowiem przeprowadzenie tego dowodu nie było konieczne. Cały stan faktyczny był bezsporny i rozstrzygnięcie sprawy zależało li tylko od zajęcia określonego stanowiska w kwestii zaliczania lub nie zaliczania w przedmiotowej sprawie okresów niewykonywania pracy za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jako pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy odwołującemu przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. ZUS nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów, kiedy to pozostając w zatrudnieniu na stanowisku pracy w warunkach szczególnych – tj. spawacza otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Z powyższych względów zwrócić uwagę należy na regulację zawartą w art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.) zgodnie, z którą ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego na podstawie art. 32 ust. 4 w przepisach dotychczasowych, tj. 60 lat życia dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (czyli w dniu 1.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

Z kolei zgodnie z obowiązującym od dnia 1.07.2004 r. art. 32 ust. 1a pkt 1 wyżej wymienionej ustawy przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów

niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Przepis art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy wszedł w życie dopiero dnia 1.07.2004 r., a więc już po istotnym i badanym w niniejszym stanie faktycznym okresie zatrudnienia. Do omawianego tu problemu odniósł się już niejednokrotnie Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach. W wyroku z dnia 18.05.2012 r. (III UK 99/11) zwrócił uwagę, iż definicja pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze została zmieniona dopiero ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 121, poz. 1264), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2004 r. Został nią dodany do ustawy emerytalno-rentowej przepis art. 32 ust. 1a. Przepis ten nie ma jednak zastosowania do stanów powstałych przed jego wejściem w życie. Warto na tym miejscu zacytować pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09 (OSNP 2011 nr 19-20, poz. 260), w myśl którego osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalno-rentowej wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 stycznia 2004 r.

Reasumując więc powyższe należy stwierdzić, iż w omawianym stanie faktycznym do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych zaliczeniu podlegają okresy od 7.04.1992 roku do 11.04.1992 roku oraz od 1.07.1992 roku do 4.07.1992 roku kiedy to był chory, przebywał na zwolnieniu lekarskim i za te okresy otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Tym samym biorąc pod uwagę te okresy wraz z okresami pracy w warunkach szczególnych zaliczonymi przez ZUS (tj. 14 lat, 11 miesięcy i 28 dni) odwołujący spełnia wymagany warunek 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze, działając na mocy wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu emeryturę począwszy od dnia 28 marca 2014 r., tj. od dnia złożenia wniosku.